

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за секретара савитетског одељења Министарства Унутрашњих Дела Д-р Косту Ст. Ристића, лекара среза љубињског;

за управника окружне болнице првог реда у Чачку Д-р Михаила Радовића, досадањег вршиоца дужности управника исте болнице и шефа унутрашњег одељења;

за управника окружне болнице првог реда у Зајечару Д-р Властимира Јанковића, досадањег вршиоца дужности управника исте болнице и шефа унутрашњег одељења;

за шефа хируршког одељења окружне крагујевачке болнице Д-р Јована Лићића, лекара среза гужанског и вршиоца дужности шефа истог одељења, по потреби службе;

за шефа хируршког одељења окружне шабачке болнице Д-р Михаила Дуњића, лекара среза посаво-тамнавског и вршиоца дужности шефа истог одељења, по потреби службе; и

за шефа хируршког одељења окружне ваљевске болнице Д-р Владимира Поповића, лекара среза тимочког, по молби.

Из Канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 16. августа 1910 г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за полицијског писара друге класе среза јасеничког, округа смедеревског, Василија Николајевића, полицијског писара исте класе среза копаоничког; и

за полицијског писара треће класе среза копаоничког Петра М. Јовановића, полицијског писара исте класе среза јасеничког, округа смедеревског, — обојицу по потреби службе.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 16. августа 1910 г. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Ђорђе Димитријевић, начелник прве класе среза копаоничког, на основу §. 70. закона о чиновницима грађанског реда, стави у стање покоја с пензијом, која му према годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 16. августа 1910 г. у Београду.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА у месецу јулу 1910. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда, у току месеца јула ове године извршено је у Србији:

1. Убиства	35
2. Детоубиства	—
3. Нехотичних убиства	5
4. Покушаја убиства	28
5. Разбојништва	9
6. Силовања	6
7. Тешких телесних повреда	20
8. Паљевина	45
9. Опасних крађа	99
10. Злонамерних поништаја туђих ствари	34 ¹⁾

Од изложених дела пронађено је:

Убиства	34	или	97.1%
Детоубиства	»		0%
Нехотичних убиства	5	»	100%
Покушаја убиства	27	»	96.2%
Силовања	6	»	100%
Разбојништва	9	»	100%
Тешких телесн. повреда	20	»	100%
Паљевина	6	»	13.3%

¹⁾ У јулу месецу пр. год. дела ових било је:

1. Убиства	52
2. Детоубиства	2
3. Нехотичних убиства	9
4. Покушаја убиства	32
5. Разбојништва	24
6. Силовања	—
7. Тешких телесних повреда	19
8. Паљевина	55
9. Опасних крађа	127
10. Злонамерних поништаја туђих ствари	25

Опасних крађа	43	»	43.4%
Злонамерних поништаја туђих ствари	5	»	14.7%

Највећи број убиства извршен је помоћу *ватреног оружја* (19), затим помоћу *оштрог оруђа* (12), помоћу *туђог оруђа* (2) и *тровањем* (1). За 1 случај непознато.¹⁾

Узроци њиховом извршењу лежи: у *међусобној свађи* за 14 случајева, у *љубомори* за 5, у *користољубљу* за 3, у *освети* за 2, у *вршењу званичне дужности* за 2, у *душевном расстројству* за 2 и у *домаћој расири* за 1. За 6 случајева узроци су непознати.

Посматрана према местима у којима су извршена, изложена убиства јављају се: у срезу колубарском округа београдског 2, у срезу пчињском 2, у срезу крагујевачком 2, у срезу расинском 2, у срезу рађевском 2, у срезу звишском 2, у срезу добричком 2, у срезу ужичком 2, у вароши Београду 2 и по 1 срезовима: тамнавском, ваљевском, лепеничком, трстеничком, жупском, копаоничком, деспотовачком, ресавском, моравском округа нишког, посаво-тамнавском, млавском, хомољском, љубињском, јасеничком округа смедеревског, рачанском, моравичком и у вароши Нишу.

Нехотична убиства извршена су по 1 у срезовима: неготинском, темнишком, моравском округа пожаревачког, прокупачком, и у вароши Београду.

Покушаји убиства извршени су: у срезу студеничком 3, у срезу масуричком 2, у срезу лесковачком 2, у срезу лепеничком 2, у срезу неготинском 2, у срезу јадранском 2, у срезу јасеничком округа смедеревског 2 и по 1 у срезовима: космајском, колубарском округа београдског, јабланичком (непронађен), трстеничком, параћинском, хомољском, пожаревачком, бољевачком, прокупачком, пожешском, драгачевском и у варошима: Шапцу и Београду.

Скоро сва ова дела извршена су у међусобној свађи и освети.

Силовања су извршена: у срезу добричком 2 и по 1 у срезовима: космајском, ресавском, жичком и моравичком.

¹⁾ Нађен непознат леш.

Разбојништва су извршена: у срезу ресавском **2**, и по **1** у срезовима: подгорском, јасеничком округа крагујевачког, голубачком, хомољском, звишском, љубињском и у вароши Београду.

Тешке телесне повреде извршене су: у срезу лепеничком **3**, у срезу тамнавском **2**, у срезу бољевачком **2** и по **1** у срезовима: колубарском округа ваљевског, ваљевском, неготинском, поречком, посаво-тамнавском, мачванском, млавском, пожаревачком, качерском, орашком, добричком и у варошима: Београду и Пироту.

Паљевине су извршене: у срезу брзопаланачком **4**, у срезу деспотовачком **3** (1 пронађена), у срезу звишском **3**, у срезу орашком **3** (1 пронађена), у срезу јасеничком округа крагујевачког **2**, у срезу парафинском **2**, у срезу беличком **2**, у срезу белопаланачком **2** (1 пронађена), у срезу млавском **2**, у срезу подунавском **2**, у срезу жечком **2** и по **1** у срезовима: грочанском, посавском округа београдског, колубарском округа ваљевског, тамнавском, пољаничком, лесковачком, лепеничком (пронађена), грузанском (пронађена), неготинском, ресавском, нишком, пожаревачком, моравском округа пожаревачког, качерском (пронађена), љубињском, јасеничком округа смедеревског и у варошима: Врању и Нишу.

Вредност свих ових паљевина износи око **14.200** динара.

Опасне крађе извршене су: у вароши Београду **7** (5 пронађених), у срезу ресавском **7** (2 пронађене), у срезу парафинском **6** (5 пронађених), у срезу колубарском округа ваљевског **4**, у срезу брзопаланачком **4**, у срезу нишавском **4** (1 пронађена), у срезу врачарском **3** (2 пронађене), у срезу пчињском **3** (1 пронађена), у срезу крајинском **3** (2 пронађене), у срезу алексиначком **3** (2 пронађене), у срезу јадранском **3** (1 пронађена), у вароши Шапцу **3** (2 пронађене), у срезу рађевском **3** (1 пронађена), у срезу млавском **3** (1 пронађена), у срезу моравском округа пожаревачког **3**, у срезу зајечарском **3** (2 пронађене), у срезу драгачевском **3**, у срезу ваљевском **2**, у срезу нишком **2** (обе пронађене), у срезу посаво-тамнавском **2**, у срезу хомољском **2** (обе пронађене), у срезу звишском **2**, у срезу тимочком **2**, у срезу пожешском **2** (1 пронађена) и по **1** у срезовима: подгорском, посавском округа ваљевског, јасеничком округа крагујевачког, неготинском (пронађена), жупском, расинском (пронађена), беличком, белопаланачком (пронађена), пожаревачком (пронађена), таковском, подунавском (пронађена), бољевачком, добричком, косаничком (пронађена), пригорском, жичком (пронађена), моравичком, студеничком (пронађена) и у варошима: Ваљеву (пронађена) и Пожаревцу (пронађена).

Вредност свих ових крађа износи око **23.600** динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу нишком **5** (1 пронађен), у срезу масуричком **3**, у срезу лесковачком, **3** (1 пронађен), у срезу жупском **3**,

у срезу врачарском **2**, у срезу грочанском **2**, у срезу грузанском **2**, у срезу нишавском **2**, у срезу подунавском **2** и по **1** у срезовима: посавском округа ваљевског, ражањском, јадранском, посаво-тамнавском, рамском, звишском (пронађен), моравском округа пожаревачког, таковском, орашком (пронађен) и у вароши Ћурији (пронађен).

Вредност уништених ствари износи око **5.900** динара.

Поред изложених дела у току месеца јула извршено је у Србији и **23 самоубиства**, и то: у вароши Београду **6**, у срезу трстеничком **2** и по **1** у срезовима: јабланичком, лепеничком, поречком, нишавском, поцерском, голубачком, хомољском, звишском, зајечарском, бољевачком,

ужичком, златиборском, студеничком и у варошима: Пироту и Горњем Милановцу.

Ова самоубиства извршена су: *ватреним оружјем 9, вешањем 8, давањем у води 3, оштрим оруђем 2 и тровањем 1*. Узроци њиховом извршењу леже: у *душевном растројству* за **3** случаја, у *страху од казне* за **3**, у *честољубљу* за **2**, у *дуготрајној болести* за **2**, у *очајању* за **1**, у *љубомори* за **1**, у *цијанству* за **1**, у *домаким неириликама* за **1**, у *рђавом материјалном стању* за **1**, у *тузи* за **1**. За **7** случајева узроци су *непознати*.

Покушаји самоубиства извршен је у срезу колубарском округа београдског, ватреним, страх од казне.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У З И	Убиства	Детоубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Славања	Тешке телесне повреде	Паљевине	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	2	—	—	2	—	1	—	2	3	5	—	1
2	« ваљевски	2	—	—	1	—	—	4	2	9	—	—	—
3	« врањски	2	—	—	5	—	—	—	3	3	6	1	—
4	« крагујевачки	3	—	—	2	1	—	3	4	1	2	1	—
5	« крајински	—	—	1	2	—	—	2	5	8	—	1	—
6	« крушевачки	5	—	—	1	—	—	—	—	2	4	2	—
7	« моравски	2	—	1	1	2	1	—	8	14	1	—	—
8	« нишки	2	—	—	—	—	—	—	2	5	5	—	—
9	« пиротски	—	—	—	—	—	—	1	2	5	2	2	—
10	« подрински	3	—	—	3	—	—	2	—	11	2	1	—
11	« пожаревачки	4	—	1	2	3	—	2	7	12	3	3	—
12	« руднички	1	—	—	—	1	—	1	2	1	1	1	—
13	« смедеревски	1	—	—	2	—	—	1	6	1	3	—	—
14	« тимочки	—	—	—	1	—	—	2	—	6	—	2	—
15	« топлички	2	—	1	1	—	2	1	—	2	—	—	—
16	« ужички	3	—	—	1	—	—	—	—	3	—	2	—
17	« чачански	1	—	—	4	—	2	—	2	6	—	1	—
18	Управе града Београда	2	—	1	1	1	—	1	—	7	—	6	—
	Свега :	35	—	5	28	9	6	20	45	99	34	23	1

Из канцеларије Антропометријско-Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 23. августа 1910. године АБр. 1528. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРОДАЈИ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА СУДСКИХ

(НАСТАВАК)

Тако, на првом месту, § 487. непотпун је и у овоме: што не вели ништа о томе, да ли ће полицијска власт бити, такође, надлежна да сама решава и у случају оних евентуалности којима се бави § 486., ако на продају не дође ни један поверилац? Ствар није тешка са случајем предвиђеним у првом ставу тога параграфа, а поименце онда када на продају није дошао ни један надметач: у том случају дужност власти је врло проста, она има само да одреди другу продају; друго шта

она не би имала ту да решава. Исто ће тако бити и онда ако је на продају дошао, истина, један лицитанат, али он не нуди за пописано добро више од процене (него мање од ове или највише процене вредност): ни у том случају полицијска власт нема шта друго да ради до да одреди другу продају. Она не би могла добро уступити том једином лицитанту,¹⁾ јер ту немамо ни случај из другог става §-а 486. (једини лицитанат нуди за пописано добро више од процене), нити случај из §-а 487. када је, пошто је било надметање, ствар изишла испод процене.

Али quid ако је случај из другог става §-а 486., а ниједног повериоца нема

¹⁾ Quid ако је тај једини лицитанат поверилац и ако он за добро даје процену вредност? О овоме ћемо мало доцније говорити.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

на продаји? Да ли тада може полицијска власт, као и у случају последњег става §-а 487., добро уступити оном једином лицитанту (који даје више од процене)? Допуна §-а 486. од 14. Јула 1878. год. то не предвиђа, што је за критику. Ми мислимо да треба одговорити потврдно, јер eadem est ratio legis. Управо, са још више разлога треба дозволити извршном органу да може сам, и у одсуству свих поверилаца, уступити пописано добро оном једином лицитанту из другог става §-а 486., када јој се признаје власт из §-а 487., последњи став: када извршни орган може сам, без поверилаца, да уступи добро оном последњем надметању који даје мање од процене, онда, a fortiori, он може, у одсуству поверилаца, уступити добро и оном једином лицитанту који даје више од процене. Ко може више може и мање, аргуменат којим се судије и коментаристи могу и ваља, по потреби, да послуже, аргуменат основан на чистој логици, а законодавац је, бар то морамо, док се противно не би утврдило, претпоставити, увек логичан.¹⁾

Да ли и заложни повериоци узимају, по §-у 487., учешћа у решавању? То питање се поставља и код принудног равнања у стечају. У земљама у којима је усвојен нови систем, вели Сп. Радојичић, у својој *Принудноме поравнању у стечају* (стр. 36.), осигурани повериоци немају никаква посла са стечајном масом свога дужника, најмање још имају права да улазе у расправљање и решавање о принудном поравнању. „Било би шта више

¹⁾ По истом резонувању, треба рећи да полицијска власт може — ма да не мора (што зависи од интереса дужника) — уступити, у одсуству поверилаца, добро и *по процени* једином купцу који се јавно, ако је само тај купац поверилац — случај који смо прибележили у претходној примедби.

А. Ђорђевић, тумачећи други став §-а 486., идентификује случај када се повериоци у мишљењу не сложе односно када одбију понуду оног јединог купца који даје више од процене, са случајем када ниједан поверилац није на продају дошао, на вели да ће, и тада, полицијска власт поступити по аналогiji §-а 487., а то је: „или да одложи продају за доцније, ако има изгледа да ће на доцнијој лицитацији бити више купца, или да једном лицитанту добро уступи“ (*Теорија Грађанског Судског Поступка*, Друга Половина, свеска I, стр. 515.). Ми не бисмо могли овде примити интерпретацију поштованог Г. Ђорђевића, на име, ми мислимо да би, у горња два случаја, полицијска власт имала само то право да продају одложи али не и да добро оном једином купцу уступи. Јер, када су повериоци дошли на продају, онда законодавац ставља у њихову надлежност (слично ономе што бива код стечаја) да реше о понуди тога купца: само тако ако они пристају на ту понуду, добро ће му се уступити. Али, ако повериоци понуду одбију, или се у мишљењу поделе — што се има узети као одбијање (када се једна понуда не прима, онда је она одбијена) —, тада полицијска власт нема права да, противно вољи поверилаца, чија је воља, понављамо, овде једино надлежна, пописано добро купцу уступи. Када повериоци на продају дођу, ради заштите својих интереса, тада су законодавцу ти интереси претежни, и стога је он и нормирао да тада само повериоци могу купцу добро уступити. Друкчије је у случају када повериоци на продају не дођу: ту је законодавац могао сасвим да да полицијској власти право да питање о понуди јединог купца сама, с обзиром на интересе дужника, расправи: пошто су повериоци, недоласком на продају, показали да се за њу нису нарочито интересовали, то ни законодавац није морао, у том случају, водити о њима рачуна. У осталом, онако исто као што се може узети да поверилац који на продају не дође пристаје прећутно на оно што буду решили присутни повериоци (§ 487., први став), исто тако се може сматрати да одсутни повериоци пристају и на решење извршног органа.

веома опасно, продужује г. Радојичић, да им се допусти право гласа при решавању поравнања. Пошто су сигурни да ће се наплатити из своје залоге, они могу без какве штете за себе дати глас за рђаво поравнање, или гласати против поравнања које је корисно за кирограферне повериоце“. Како је код нас? На то нам г. Радојичић (*op. cit.*, стр. 38.) одговара овако: „По нашем данашњем закону о стечајном поступку (§ 69) осигураним повериоцима није забрањено да учествују у гласању о предложеном поравнању, и према томе то их гласање не излаже губитку осигурања. Ако за поравнање даду свој глас, њихова се тражбина само мањње ује за проценат, који је поравнањем отуштен, али задржани део осигурања и даље остаје.“ Да ли ћемо сада, држећи се §-а 69. Зак. о Стец. Поступку, дозволити, дакле, да и заложни повериоци одлучују, са незаложенима, о питањима која предвиђају §§ 486. и 487.? Ми мислимо да, у колико су ти повериоци обезбеђени у наплати из пописаног добра које се продаје, њима се не може признати право решавања, не може, специјално, због другог става §-а 487. по коме се већина рачуна по количини тражења а не по главама. Зашто? Зато што законодавац хоће да ствар реше они повериоци који су најзаинтересованији, то јест они који највише имају да примају. Ти повериоци, због те своје материјалне заинтересованости, решиће, на сваки начин, истакнуто питање најпробитачније, најпробитачније чак и са гледишта интереса дужникових: бранећи своје интересе они ће, уједно, бранити и интересе дужникове. Допустити сада да заложни повериоци, који су осигурани у својим потраживањима и којима је, због тога, равнодушно како ће се ствар окончати, решавају, онако исто као и неосигурани повериоци, то би значило допустити да о једном питању одлучују они који, због своје личне незаинтересованости, не дају никаквих гаранција за добро решење, за решење које би било најповољније и за дужника и за остале, неосигуране, повериоце. У овим стварима, обрнуто ономе што бива у осталим случајима, где се, за правилно решење, тражи лична незаинтересованост (специјално код решавања у суду — § 52. тач. 1.), тражи се, напротив, за добро решење, таква заинтересованост. Заложни повериоци могли би само онда решавати, ако им њихова залог не би ништа помагала, то јест ако би, и поред залог, они остали необезбеђени.

Да ли, у случајима у којима, по §§-има 486. и 487., повериоци решавају о пописаном добру, има да да свој приставак и сам дужник, па да решење поверилаца буде пуноважно? Као што је познато, код принудног равнања, изискује се и приставак стечајног дужника, што је сасвим разумљиво: принудно поравнање је уговор између дужника и стечајних поверилаца, и, као и код осталих уговора, тако и ту мора бити приставак обеју странака уговорница (§ 531. Грађ. Зак.). Ако дужникове воље за принудно равнање нема, онда се стечај на тај начин не може ни свршити: поравнање је принудно само

за мањину поверилаца али никако оно не може бити принудно и за дужника.¹⁾ У том случају приступа се распродаји стечајне масе (§ 70. Зак. о Стец. Поступку). У случајима §§-а 486. и 487. не може бити говора о престанку дужниковом стога што у фази извршења, у опште узев, воља дужникова не игра никакву улогу, јер би иначе дужник могао, својом једностраном вољом, спречити намирење поверилаца или их у овом погледу оштетити. Стога, у реченим случајима, највише што може бити то је да полицијска власт саслуша дужника, како би, било она — ако би она имала ствар да реши (§ 487., последњи став), било повериоци — ако би они били власни да одлучују, били што боље, за решавање, обавештени. (Свршите се)

Ж. Перић

О конфискацији с погледом на наш кривични законик о њој

(СВРШЕТАК)

Конфискација има *мешовит* карактер казне и *грађанске накнаде*, кад је у корист жртве да јој накнади штету због преваре коју је она претрпела. Какав је тада карактер конфискације, који преовлађује? Ово је питање често деликтно и треба га испитати у свакој врсти, или боље у свакој групи да би се могло решити.

I. Конфискација је изречена у материји фискалних нарушења, иступа против закона о посредним дажбинама, трошарини, царини. Овде наилазимо на сва питања која смо испитали и дискутовали, говорећи о новчаној казни.²⁾ Али се намеће једна примедба. Никаква сумња није се појавила никад о природи конфискације, кад се она односи на робу која је забрањена царинским уредбама или о посредним порезима. Она има тада за циљ да одузме из циркулације предмете чија је државина сама собом недопуштена; она конституише полицијску меру и јавног поретка. Дискусија постоји само изван ове хипотезе. Ми смо је исцрпели говорећи о новчаној казни и овде примећујемо да правознaнство примењује на фискалну конфискацију све солуције које даје за фискалну новчану казну.

II. Закони који регулишу својину, било индустријску, књижевну или уметничку, изричу у случају подражавања конфискацију производа или подражаваних предмета. Какав је тада карактер ове мере? Треба разликовати две групе закона који штите ове разне својине.

а) У прву групу долазе закони о патенту проналаска (у нас не постоји) и заштити фабричких и трговинских жигова (наш закон од 30. маја 1884). Сам карактер подражаваних предмета природно треба да води конфискацији. Не могу се оставити у државини деликвентна ови предмети, који би се с њима послужили или би их држао и извршио тако деликт. Али

¹⁾ С. Радојичић, *op. cit.*, стр. 32. и 54..

²⁾ в. о новчаној казни у ранијим бројевима овог листа од ове год.

закон неће да ови предмети који су одузети од кривца буду уништени јер би то био апсолутан губитак имовине коју разум осуђује и који не захтева природа ових ствари. Они дакле треба да се предаду тужиоцу као накнада. Ово решење индицира добро природу конфискације; она би била казна, ако би конфисковани предмети припали држави; она би била полицијска мера ако би их уништили; али у мисли закона она је одређена накнада, ништа друго, она се дакле даје као накнада патенту у случају индустријског подражавања и без утицаја на друге накнаде штете.¹⁾ Исто тако она осигурава корист жртви од узурпације жига. Из специјалног карактера конфискације у овоме случају, треба закључити: 1.^о да грађанска јурисдикција може да изрече ову меру; 2.^о да јурисдикција за преступна дела може да је изрече у случају ослобођења које се оснива на савесности деликвента. Нема никаквог спора о овим питањима.

б). Није исто кад треба да се утврди карактер конфискације у материји подражавања уметничких или вештачких дела. Ма да конфисковани предмет треба да се преда сопственику или његовом цесионару, подржавано је мишљење да је у овоме особеном случају конфискација била права казна и изводили из овог принципа све последице које он допушта. Али ово резонување показује двојаку недоследност. С једне стране, има праве контрадикције у одређивању различног карактера конфискације по томе да ли се тиче подражавања књижевних и уметничких дела и подражавања патентираних проналазака и фабричних жигова. С друге стране, у принципу је погрешно изводити ову општу консеквенцу, јер је у општем праву, конфискација управо говорећи казна; међу тим кад се односи на подражавани предмет, она је потребна мера која треба да се предузме у самом интересу жртве да би се уклонила из саобраћаја деликтивна ствар.

Карактер конфискације који је доста неодређен у оквиру казнивости, даје места различним питањима, чија је солуција у принципу иста, било да је конфискација казна, полицијска мера или накнада. Прво, питали су се да ли овлашћење на ублажење казне које имају судови по кривичном законнику, производи какво дејство на конфискацију. Очевидно је да не производи. Ако је конфискација полицијска мера или грађанска накнада, очевидно је да она не може бити одстрањена или редуцирана применом олакшавних околности. Ако она има карактер казне иста је солуција. Такође, питали су се какав је утицај могло имати на конфискацију пра-

1) Чл. 20. нашег зак. о зашт. фабричких и индустријских жигова даје право оштећеном да тражи обуставу даље употребе подражаваног жига, као и да се покладају такви жигови са робе на коју су ударени. „Оштећени — по овоме члану — може тражити и то да се справе и оруђе униште и неупотребљивим учине, којима су жигови грађени, као и да се израђени жигови одузму и униште.“ — Из чега излази да конфискација ових жигова по нашем закону нема овај последњи карактер т.ј. грађанске накнаде.

вило о сливању казни у случају стицаја поступа. Опште је мишљење да конфискација није апсорбована најтежом казном.

Није потребно да су предмети који су законом одређени, били стварно узапћени па да конфискација може бити изречена; довољно је да су они били стављени на расположење власти. Три ситуације су тада могуће: 1.^о или је стварно и претходно узапћење извршено и конфискација која се изриче има само тај циљ да га учини пуноважним и дефинитивним; 2.^о или није било стварног узапћења, али су предмети који подлеже конфискацији, били означени у актима ислеђења (протоколу увиђаја) јасно и прецизно тако да не постоји никаква сумња о њиховом идентитету, и конфискација је само остварење овог интелектуалног или идеалног узапћења;¹⁾ 3.^о или предмети чију конфискацију закон наређује или овлашћује нису били ни узапћени, ни описани у протоколу увиђаја. Може ли ова околност да спречи судију да изрече конфискацију ових предмета? Тврдили су: кад није било ни узапћења, ни описа, тада неће имати предмета за конфискацију, јер тада нема ничега на шта би се конфискација могла односити. Овај је систем нашао мало присталица. Заиста, зар се може допустити да једна случајна околност као што је бегство кријумчара, може бити препрека конфискацији кола и коња који су били оруђе деликта? Без сумње, извршење пресуде наићиће на неке тешкоће због тога што није извршено узапћење или опис, али ове тешкоће не овлашћују судију да се уздржи од изрицања конфискације.

* * *

Наш кривични законик у својим одредбама које се тичу конфискације показује велику неодређеност и непотпуност. У детерминацији покретних ствари које могу бити конфисковане, у § 35. кр. зак. споменуте су само: „ствари које су каквим казним делом произведене или којима се кривац за извршење каквог казнивог дела послужило или их на то наменио“, а то су само две групе од ових ствари за које смо видели у овим излагањима да могу бити у опште предмет конфискације. Трећа група, а то су ствари које образују *corpus delicti* т. ј. оне на којима је деликтивно дело извршено, није изрично споменута у поменутом законском пропису, ма да је очевидно да и ове ствари: н. пр. лажан новац са оруђем којим је начињен (§ 146. кр. зак.), подлеже конфискацији због чега је и њих требало уврстити у поменутој општој детерминацији. У томе је непотпуна поменута општа одредба §-а 35. кр. зак. због чега се могу појавити тешкоће у њеној примени кад се тиче конфискације означене треће групе ствари. С тога би требало допунити ову општу одредбу §-а 35. једним овлашћењем у казаном смислу, којим би била одобрена конфискација и свих ових предмета који имају директне

1) У овоме случају тачни описи ствари које подлеже конфискацији у протоколу увиђаја, дају судији све потребне елементе за изрицање конфискације и администрацији да изврши продају истих на тражење државног заступника.

везе са нарушењем код злочина или преступа баш и тада кад конфискација ових ствари није изречно наређена законом који казни овај злочин или преступ.

И сам карактер конфискације није довољно јасно одређен у одредбама нашег кривичног законика. Из неких одредаба видимо да она има прави казнини карактер кад се односи на одузимање предмета који чине део добара осуђеног и чију својину одузима, дакле да се равна новчаној казни и изриче као допуњујућа казна (§ 38). Међу тим је она и полицијска мера у интересу здравља, јавне сигурности, наравствености, у случајевима § 332. т. 5. и 6. § 333. тач. 1. и 2. § 334. 365. и др. Карактер грађанске накнаде повређеној страни није нигде јасно показан из чега изводимо да она и нема овај карактер по нашем кривичном законнику. Исто тако ни питање о конфискацији ствари у случају смрти деликвента није правилно решено, што смо већ показали на свом месту говорећи о овој ствари.

Нови кривични законик чија је реформа у изгледу, без сумње ће регулисати сва ова питања онако како их савремена доктрина решава и одстранити поменуто тешкоће, које само још боље илустрју несавременост данашњег нашег кривичног закона.

(По делу: *Traité théorique et pratique du droit pénal français*, par R. Garraud.)

Милош М. Станојевић
судија

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

У нашем случају, ми имамо два једнака и сразмерна, али у исто доба и противна пута, и ако извршена у истом општем правцу; два пута одређена мотивима различним али конексним, извршеним двама физиолошким противним покретима, под утицајем једнаких, сразмерних и директно противположених сила привлачења и одбијања.

Као год што би, у случају одвођења и одбацивања детета од човека у сталном положају, центар опасности био пунак, са основом кичменог стуба овог човека, на једнакој дистанцији од крајних тачака руку и ногу, исто тако и у нашој афери центар ротационих покрета злочинчевих мора се налазити на једнакој дистанцији од три битне тачке, од три крајње тачке његовог пута, од тачака А С Б. т. ј. од тачке одвођења, средње тачке и од тачке одбацивања деша.

Било да је реч о телу небеском или земаљском, о планети и злочинцу, ово биће мора се кретати у правцу планетског пута, чија је осовина, или пречник, равна одстојању А Б. Три тачке: А Б С морају се неминовно налазити на овом путу, на једнаком одстојању од центра опасности система планете Х.

Тачку заустављања Слако је одредити. Она се мора налазити на подједнаком одстојању од крајних делова тачака А и Б,

тачка одвођења и одбацавања. Положај средње тачке одређен је и утврђен анализом свију сила које управљају планетом или боље рећи злочинцем X. Ми овде, у истини, имамо једну примену закона универзалне гравитације: две силе привлачења и одбијања биле су сразмерне; оне су се изједначиле. Два противна хода, од A ка S, и од S ка B, била су потчињена двама физиолошким покретима, т. ј. двама противним струјама. Они су извршени под утицајем сила привлачења и одбијања, и оба су била потчињена универзалном закону о најмањој акцији, о најмањој сили. Њима су управљали, или још боље њих су ставили у покрет два разна мобила, или два разна али у исто доба и конексна морална покретача, који су сачињавали јединство злочинчеве мисли, јединство онога што се у кривичном праву означаје именом *animus*, злочинчеву намеру, душу злочина. Злочинац је био под магнетичним утицајем два противположна пола, једног позитивног а другог негативног: с једне стране жеља злочинчева за одвођењем, присвајањем и силовањем детета; с друге стране, у другом акту злочина и у другом путу после одвођења и силовања, брига да се осигура некажњивост и избегне репресији, одбацавањем леша са свима вештинама претварања. Пошто је дете одведено у S — домицил злочинчев — у који се овај враћао начином нормалним у моменту сусрета, то овде имамо, између тачака A и B, још две једнаке и сразмерне силе: силу центрипетну (средотежну) и силу центрифугну (средобезну). Скуп ових сила произвео је два једнака и сразмерна покрета: акцију и реакцију. Ова једнакост акције и реакције основни је принцип природе, живота бића, па чак и саме еволуције друштва; она је једна од форми закона покрета. Као год што силе прелазе у покрет и манифестују се у последицама, исто тако све активне и реактивне силе, које су у подједнакој мери управљале покретима и актима злочинчевим, морају се укрстити у истој тачци пресека, у средњој тачци, која се несумњиво мора налазити на подједнаком одстојању од тачака A и B.

Што се тиче два злочинчева хода, они су били доминирани законом о најмањој акцији, о најмањој сили, што ће рећи да је злочинац ишао најкраћим, најдиректним, најзгоднијим и најсигурнијим путем, да би дошао од A у S, и од S у B. Мора се ипак допустити, да је у другом акту злочина, а у жељи да се ослободи леша и осигура некажњивост, злочинац учинио један велики, дрзак и енергичан напор. Сасвим природно и логично, он се трудио да од себе одбаци што пре детињашт. Тачка B мора се, дакле, у границама могућности, налазити на максимуму удаљења од тачке S. Одстојање SB максимално је, пошто оно мора представљати максимум злочинчевих напора. Максимално одстојање једнако је са пречником A B планетског пута, или са удвојеним полупречником $\frac{A B}{2}$. Сасвим природно и логично, средња тачка мора се налазити на крајњој тачци полупречника C S.

Несумњиво је, да је покретљивост злочинчева, доминирана законом о нормалној акцији, била ипак потчињена једном битном елементу: топографији или конфигурацији улица кварта. У ствари, његовој покретљивости није ништа сметало. Да је она била спречена, злочинац не би успео, т. ј. био би виђен, познат, ухваћен и затворен. Противно овом, он је постигао потпун успех. Његови ротациони покрети извршени су према правилним и нормалним законима живих бића.

Према свему овоме, средња тачка S, или кућа злочина, мора се налазити на месту, одређеном скупом свију елемената које смо анализали. Она се мора налазити на једнаком одстојању од тачака одвођења и одбацавања, на крајњој тачци полупречника C S, тако да су тачке A, S, B, подједнако удаљене од C, центра привлачења система планете X. Пошто се тачка A налази на Северу, а тачка B на Југу, то се средња тачка мора налазити на Западу. С обзиром на почетну и завршну тачку злочинчевог хода, средња тачка мора се неминовно налазити на Југо-Западу од тачке A, и на Северо-Западу од тачке B, дакле на демаркационој линији која раставља секторе северо-западни и југо западни региона злочина.

Примена научне основе на топографију региона злочина.

Ми смо теоријски рашчланили покрете, које је злочинац морао извршити у своја два хода, и успели смо да на овај начин реконституишемо идеалну и апстрактну синтезу његовог двогубог пута. Планета X — наш злочинац — није се кретала у азуру бесконачног простора, већ у ограниченом региону једног градског кварта. Његова окретљивост, и ако ничим није била ометена, била је потчињена топографији кварта.

Ако пређемо на план вароши Брисла, видећемо:

Да се тачка A налази у улици „Laeken“, према фламанском позоришту, између кеја „Pierre de Taille“, домицила Жаниних сродника кеја „Foin“ и улице „Echelles“:

Да се тачка B налази у улици „Hirondelles“ бр. 22;

Да је линија A B, која представља осовину или пречник пута кретања планете X, представљена улицом „Laeken“;

Да је медијана представљена улицом „Grand Hospice“,

Да је полупречник C S у правцу Источа, до пресека улица: „Grand Hospice“, „Marcq“ и „Béguinage“.

Да је пут злочинчев морао бити овај: улица „Laeken“, кеј „Pierre de Taille“, кеј „à la Cheux“, улице: „Canal“, „Marcq“, „Grand Hospice“, „Laeken“, „Hirondelles“.

Да се средња тачка S налазила на Западу, на екваторској линији, дакле у улици „Grand Hospice“, на пресеку путева одласка и повратка, на подједнаком одстојању од тачака A и B. Апсолутно је немогућно, и са гледишта физичког, и са гледишта логичког, и са гледишта лудског, да се ова тачка налази на ком другом месту.

Пут злочинчев у овом случају одговара путу воде која се пумпа. Аналогична је очигледна, значајна и карактеристична. У свом двогубом путу, оствареном у циљу извршења злочина, злочинац је прво извршио покрет узимања и привлачења детета, а затим, у другом акту злочина, покрет одбацавања. Слободна воља била је уништена код њега; он је радио, као животиња, под утицајем порочних инстинката и дивљачке, злочиначке, болесне и импулзивне природе. Материја је управљала и господарила овим бићем. У повећем телу има две трећине воде, те се с тога не треба изненађивати што је један човек, лишен слободне воље и под утицајем материје, или још боље што је једна људска маса, морално инертна, у којој је било 66% воде, применила, са гледишта физичког, један хидраулични принцип. Наш злочинац радио је као хидро-пнеуматичка машина, он је прво аспирирао дете, а затим га је одбацио у назад са апсолутном и потпуно савршеном симетријом покрета. Овде имамо, још једном више, прост и очигледан доказ о јединству принципа, које једновремено управља еволуцијама свију тела и бића, актима човека, злочинца, као и покретима материја.

Прилике и стање места: кућа злочина.

Сем у почетној тачци пута, нико није видео дете кад је прошло, нити где је ушло. Мала је, дакле, морала бити одведена у најмрачнији, најгушћи и у погледу полицијском најмање надзирани регион кварта, у коме се, око 7 часова у вече, не показује никакав живот, и када је цео свет у кући ради вечере. Непажљива, Жана је одведена у једну кућу, у коју се улази и из које се излази потпуно сигурно, дакле у какав специјални и усамљени стан, у који је могућно довести непажљиво једно дете. Злочинац је морао имати на расположењу кућу, подесну за извршење његовог злочина, без радозналих и досадних суседа, пошто нико од становника кварта није ништа видео ни чуо. После силовања и случајне смрти детета, злочинац је пажљиво и методично приступио черечењу леша и паковању исечених делова. Он је ово морао радити у потпуној сигурности и без икаквог страха, уверен унапред да га у његовом жалосном послу неће узнемирити никакав сродник, никакав досадни сусед, никакав клијент, па ни полицијски органи. Овако брижљиво черечење леша и савршено паковање ишчеречених делова, никад се не би могло извршити мирно и хладнокрвно у кабинету каквог лекара, у соби позади дућана каквог трговца, у каквој меблираној соби за самца или у привременој соби какве проститутке.

С друге стране опет, невероватно је — да не речемо немогућно — да је злочинац одвео дете у стан који се налазио на с-рату. Интелигентна и разумна, Жана не би тако мирно ишла са страним лицем кроз коридоре и уз непознате степенице. И сам злочинац, да је становао на спрату, не би смео рачунати на сигурност. Назад, на степеницама једне веће куће, у којој станују више породица, и која је

сваком приступачна, бар би неко видео или чуо, било дете било њеног завођача, приликом доласка и одласка. Противно овом, готово је несумњиво, да је мала била одведена у какав приземни, усамљен и згодан стан. Злочинац је у њега могао одвести дете а да не буде виђен; он је извршио силовање и черечење леша без опасности; он је, најзад, мирно и спокојно приступио паковању исечених делова, без страха да ће бити изненађен и узнемирен у овом свом послу.

Са једне друге тачке гледишта злочинац, и ако је имао згодан стан, сто и хартију за паковање, канап, ковак и ракију, није могао имати на расположењу целу кућу. После осам дана, он је морао да се ослободи ногу и ципела своје жртве. Да је његова кућа била окружена баштом, он их је у тој могао закопати за извесно време, па доцније, кад се на злочин заборави, тајно их бацити у реку, канал или какав рибањак. Исто тако, да је имао на расположењу подрум, могао их је привремено тамо оставити у каквом алкалном раствору (поташа или сода), па да их доцније без икакве опасности узме и уништи.

Место злочина мора, дакле, притежавати и сједињавати ове услове:

Стан самца у кући усамљеној, нарочито тог положаја, првенствено на углу улице, без суседа; приземни стан за самца са потребном инсталацијом; стан од више соба у згради са малим бројем кираџија; кућа без баште у којој злочинац није имао на расположењу подрум и подzemне просторе; кућа у најусамљенијој и најмање надзираној улици кварта.

Ако се има у виду топографија кварта и особени положај сваке улице са гледишта циркулације; и ако се, с друге стране, добро аналише функционисање дневне полицијске службе у овим регионима, констатовало се да једна улица притежава сасвим специјалне услове имунитета. То је улица „Магсџ“, која сједињује улицу „Canal“ са улицом „Grand No-spice“.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине каменичке у срезу подгорском, актом својим Бр. 1482, пита:

»Пресудом овог суда, од 4. маја ове год. № 801, кажњено је, са по пет дана затвора, за дело из тач. 3. § 327 крив. закона, седам лица. Пресуда ова саопштена је осуђенима 7-ог истог месеца, и од ових 7 лица, пет је њих изјавило жалбу ваљевском првостепеном суду, а два се нису жалила.

Док су жалбе биле код првостепеног суда, стављане примедбе и враћане опет првостеп. суду, протекло је више од три месеца, у коме је међу времену наступио и одмор судски, те је тако пресуда овог суда по жалби петорице решењем ваљев. првост. суда Бр. 26801, тек под 11 овим месецом оснажена, — дакле тога је дана постала извршна.

Суд овај разуме, да пресуда према жалиоцима није застарела, и да ће почети тећи застарелост тек од онога дана када им се горње решење првост. суда, саопшти, али настаје питање: да ли је застарела пресуда Бр. 801, према оним лицима, која су кажњена а нису се жалила? Свих седам лица кажњени су по једном реферату, и једном пресудом.

Моли се уредништво за објашњење у наредном броју, како не би суд дошао до одговорности приликом извршења пресуде.

— На ово питање одговарамо:

Према онима, који нису изјавили жалбу на пресуду тога суда Бр. 801, пресуда је постала извршном 10-ог маја ове године у смислу § 15. и 16. Полицијске Уредбе.

Како је од тога дана, па до сада, протекло више од три месеца, а она није према њима извршена, онда је она застарела, и сада се не сме и не може извршити у погледу казне затвора.

Што се тиче досуда као: таксе, дангубе сведока итд. може се извршити, јер у том погледу није застарела.

Како је, међутим, овде неко од органа општинског суда пропустио да изврши пресуду према оној двојци, који се нису жалили те су они тако сада избегли казну а они који су се жалили издржаће је, то према њему треба предузети законске мере.

II

Суд општине лучинске, актом својим Бр. 794, пита:

»У члану 30. закона о општинама стоји, да на општинском збору имају право гласа сви пунолетни грађани — чланови општине — који плаћају држави вајмање 15 динара непосредног пореза годишње, рачунајући ту и стални државни прирез. Прошле године објашњено је од стране тога уредништва, да се за стални државни прирез сматра само 75% а не и 25% који је био одобрен привремено једногодишњим финансијским законом.

Ражањско Пореско Одељење, по чл. 21 зак. о општинама, оверило је преписе распореда Бр. 6. за т. г. и послало овом суду за састав гласачких спискова, са свима облицима који спадају у састав непосредног пореза, као и целу разрезану суму државног приреза са стопом 100%.

Како је сада време да се састављају гласачки спискови, то без сваке сумње, сви имају саставити ове спискове са непосредном порезом и државним прирезом онако, како распореди гласе.

Да се не би погрешно саставили гласачки спискови, и што би ово било противно и самом уставу, то суд учтиво моли уредништво, да изволи у свом наредном броју објаснити, да ли се за право гласа има рачунати, поред сталног државног приреза 75%, и привремени 25% који законом за стални није утврђен, већ само остао наређењем као и за прошлу годину?

— На ово питање одговарамо:

Према члану 76. закона о непосредном порезу, стални државни прирез износи свега 75%.

У стални државни прирез никако се не могу убројати привремени прирези, који се предвиђају финансијским законом.

Према томе, и ако је пореско одељење урачунало у суму сталног државног приреза 25% приреза из финансијског закона он се при прављењу гласачког списка не сме узимати у обзир нити урачунавати за право гласа.

Кад, дакле, општински суд приступи нареди гласачког списка, он нека код сваког лица одбије од укупне суме приреза 25%, па ће према остатку изнаћи, да ли дотично лице има право гласа или не.

III

Деловођа општине вар. Мионице, пита:

»Молим уредништво да ми изволи објаснити следеће.

При овоме срезу има 2. среска практиканта, који су из оближњих села, где имају непокретно имање, задругу и куда свако вече иду својим кућама.

Настаје питање: које су општине они грађани — да ли ове где су као неуказни службеници на раду аналого чл. 17 зак. о општ. или су оне где имају непокретног имања и где им задруга и фамилија станује?

Где треба да се задуже личним порезом?

Где да се уврсте у бирачки списак?»

— На ово питање одговарамо:

Члан 17. закона о општинама јасан је. Сви државни чиновници, свештеници оба реда, учитељи и неуказни службеници државни, по закону су чланови општине где служе.

Према томе, они ту морају и порез плаћати, а ту морају бити уведени и у гласачки списак.

IV

Суд општине дворичке, актом својим Бр. 877, пита:

»Чланом 8-им. закона о пороти, предвиђено је, поред осталог, и то, да се издате поротничке награде накнаде каси од кривца, у противном ако се од кривца нема од куда наплатити да плати село, варош или варошица, из које је кривац итд. по начин извршења ове наплате није одређен.

Суд ово општински, као претплатник тога листа учтиво моли уредништво за објашњење: како ће се ова накнада порезивати на село и плаћати — да ли по пореским главама, или ће се стављати у буџет општински и по томе чинити ове исплате.

Ово је потребно суду знати, пошто такав један случај има на извршењу, а буџетом није ова исплата предвиђена, а и надзорна власт није одобрила одлуку одборску о порезивању ове исплате по пореским главама.

— На ово питање одговарамо:

Исплата поротничких награда уноси се у буџет, као и сви остали законски издаци.

Али кад је у своје време пропуштено да се у буџет унесе сума на овај рачун, онда исплату учинити из позиције не-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

предвиђених општинских потреба у смислу чл. 133. закона о општинама.

Ако је случајно и та позиција испрљена, онда треба донети одлуку у смислу чл. 10. закона о окружним средским и општинским буџетима и наћи извора одакле да се исплати, па то послати на одобрење г. Министру Финансија.

V

Суд општине островачке актом својим Бр. 1559 пита:

„Срећко и Миласав Анђелић, теж. из Остре, тужбом својом од 15. октобра 1907. год. № 2415, тужили су овоме суду Српску Државу, за заузеће земље, и вредност исте одредили су 40. динара.

Ако би се и преко вештака ово имање проценило, не би вредност прешла преко 100 динара.

Па пошто је општински суд, по § 6. суд. грађ. поступка, надлежан судити спорове о непокретним имањима закључно до 100 динара, и да би овај спор могао расправити и своју пресуду донети, моли се уредништво, за објашњење: кога би суд могао одредити и нарочито позвати да заступа Српску Државу, у оваквим споровима, пошто ово земљиште подлежи надзору чувара Држав. Шума.“

— На ово питање одговарамо:

По ставу 6. тачке 3. члана 86. закона о општинама и § 27. т. в. грађанског судског поступка, општински судови нису надлежни да суде грађанске спорове где је у питању државна и општинска имовина.

Али кад је суд већ примио тужбу, онда нека на рочиште позове државног правобраниоца при Министарству Финансија, па ће он дати потребан одговор за државу као њен заступник.

VI

Суд општине богавске, актом својим Бр. 738. пита:

„По чл. 74. тач. 6. зак. о непосредном порезу, ослобођавају се лично порезе судски осуђеници на затвор, заточење или робију, за све време одржања тих осуда, ако је оно дуже од године дана.

Како у овој општини има лице, које је пуштено условно са осуде, то се моли уредништво да преко свога листа овај суд обавести у следећем:

1. Да ли се казна сматра за издржану оним лицима, која су са осуде пуштена условно; и

2. Да ли се таква лица требају задуживати лично порезом;“

— На ово питање одговарамо:

Условни отпуст не може се изједначити са издржањем ни опроштеном казном, јер се лице, находећи се на условном отпусту, може увек вратити у казни завод кад наступе узроци које предвиђа закон о условном отпусту.

Према томе, условно отпуштене осуђенике не треба задуживати лично порезом, јер су они ослобођени по чл. 74. тачка д. закона о непосредном порезу.

Ако је који већ задужен, нека се жали Пореској Управи па ће бити ослобођен.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

Председници, потпредседник, кметови и одборници бирају се на три године, а избор оних, који су избрани на општим изборима у смислу чл. 181. в. закона о општинама, важи за период 1910—1912. године.

В. П., из С....., жалио се Државном Савету противу избора кмета села с....., који је извршен 5. априла 1910. године, због ових неправилности:

1. што општински суд у објави својој, којом је сазвао збор за овај избор, није објавио и број правних гласача по азбучном списку;

2. што су нека лица два пут уписана у азбучни списак, па два пут и на збору гласала;

3. што бирачки одбор није поставио гласачке кутије оним редом, како прописује трећи став чл. 54 б. зак. о општинама;

4. што бирачки одбор, приликом отварања кутије и пребројавања куглица није поступио по чл. 54. њ. зак. о општинама, т. ј. куглице је пребројио само председник бирачког одбора, а није дао, да их преброје и општински одборник и представник листе; и

5. што је бирачки одбор кандидата Д. О. огласио за изабраног кмета само за 1910 годину, противно чл. 101. и 181. в. зак. о општинама.

Други Одсек Државног Савета, по оцени жалбених навода и размотрењу изборних акта, нашао је, да су наводи под 1. и 3. без вредности, навод под 4. без доказа, јер се записником не утврђује, навод под 2. без утицаја на резултат избора, а да навод под 5. стоји, јер се из записника одн. одлуке бирачког одбора види, да је бирачки одбор кандидата Д. О., који је добио просту већину гласова, погрешно огласио за изабраног кмета овог села само за 1910 г. већ је бирачки одбор, у смислу чл. 101. и 181. в. закона о општинама, био дужан огласити га за кмета за период 1910—1912. год., пошто по наведеним законским прописима овај избор има да важи за три године.

С тога је, на основу чл. 170. закона о општинама, решио, да се жалба одбаци као неумесна, ну с тим да бирачки одбор у смислу горњих примедба донесе своју нову одлуку.

Одлука од 20. маја 1910 год. № 6697.
Јос. К. Ст.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж И С Е

Наше посланство у Софији извештено је од бугарских власти, да је неки Милан, чије је презиме непознато, живео од пре три године у Варни, у кући Ангелине Панајотове у „војничкој“ улици, и да је пре шест месеца отишао незнано куда, повевши са собом и кључ од стана у коме је био.

Како се за њега није могло ништа сазнати до сада, то се овим путем позива, ако је у Србији, да се јави власти и изјави шта ће са својим стварима, које се и данас налазе у стану поменутог Ангелине.

Ако он није у Србији или није у животу, а ма који би знао што о њему, позива се да о томе извести Антропометријско — полицијско одељење у Београду, с позивом на његов акт АБр. 1542 најдаље за 15 дана.

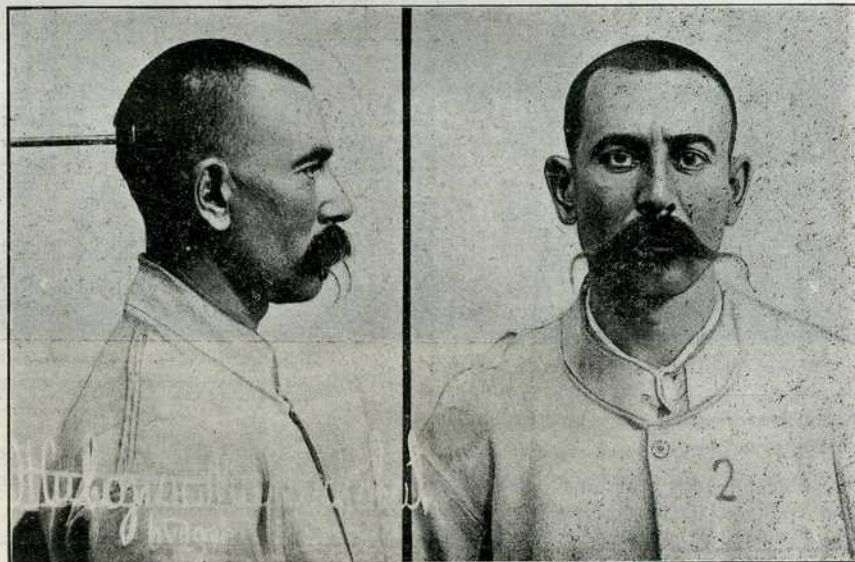
У Х В А Ћ Е Н

Миладин Манојловић, одбегли осуђеник, чију смо слику и потерницу изнели у прошлом броју, ухваћен је.

П О Т Е Р Е

Милан Николић, Циганин, осумњичен је да је извршио крађу у судници општине браковинске, којом је приликом однео и печат општински. Он је омален, са густом црном брадом, у одећу грађанском. — Денеша начелника среза ваљевског Бр. 13926.

Живко Маринковић, из Београда, осуђеник пожаревачког казненог завода, чију слику доносимо, побегао је са рада.

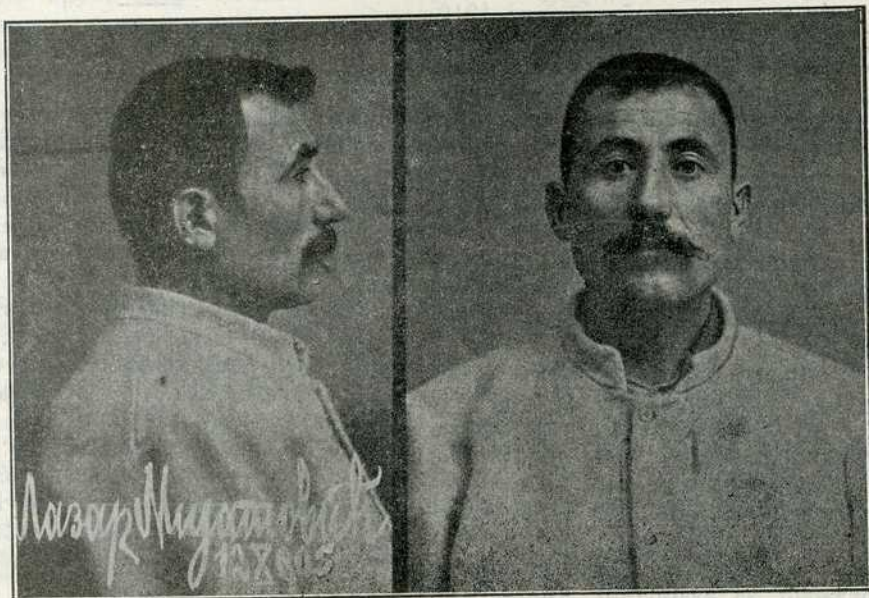

Он је стар 37 година, средњег стаса, смеђ, очију жућкастих, бркова плавих великих. У одећу осуђеничком. — Делеша пожаревачког казненог завода Бр. 3209.

Лазар Мијатовић, из Врчина и Павле Јорговић, из Лисовића у окр. београдском, осуђеници београдског казненог завода, чије слике износимо, побегли су са рада.

Лазар је висок 1.79.5 метара; стар 42 године; косе црне, очију плавих. Од особених

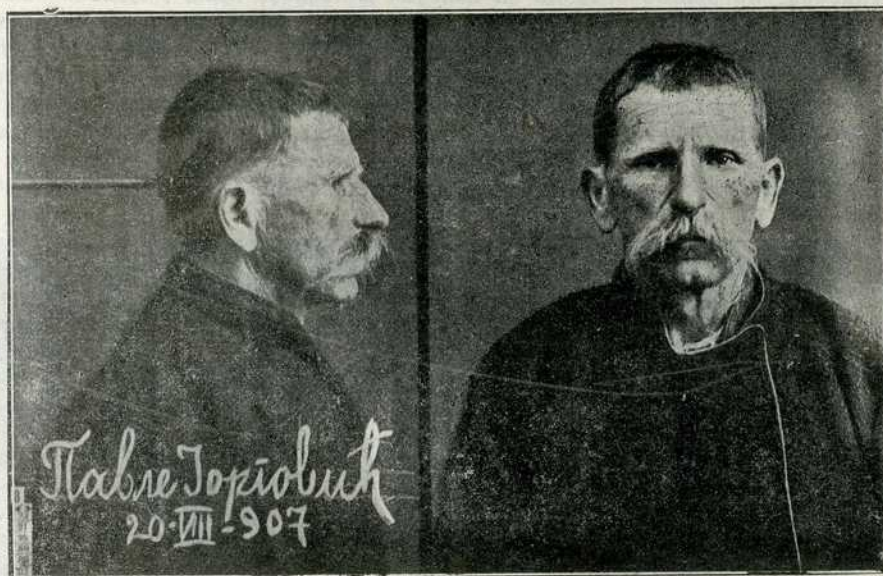
жућкасто-отворено зелених. Од особених знакова има: на левој руци: белегу од посеко-тине праве линије, правца косога, величине 2 см. на трећем зглобу малог прста, стране спољашње; мали прст леве руке, у трећем зглобу задебљао и укочен; белегу од посеко-тине, полукружног облика, величине 3 см. на другом зглобу кажипрста, стране постериорне — спољашње; белегу од посеко-тине, криве линије, величине од 1 см. на првој фаланзи кажипрста

знакова има: на левој руци: белегу од посеко-тине, праве линије, правца косога, дужине од 1 см. на првом зглобу кажипрста, стране постериорне — спољне; белегу од посеко-тине, величине 4.5 см. у облику праве линије, правца попречног, на средини шаке за 6 см. испод корена; на десној руци: белегу од посеко-тине праве линије, величине 2 см, правца усправног, између палца и кажипрста, страна постериорна; на глави: белегу од пришта величине десет-парца, на левој јагодици за 2 см. знад спољ-

стране спољашње; белегу од посеко-тине, праве линије, правца косога, величине 3 см. на првом зглобу палца, стране постериорне; и на десној руци: белегу од чира величине ораха на рамену. Обојица у одећу робијашком. — Делеша управе београдског казненог завода Бр. 4627.

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за овим побеглим лицима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуће власти која је потерницу издала, с позивом на означене бројеве акта или делеша.

њег угла левог ока; и младеж величине пше-ничног зрна, на средини леве вилице за 4 см испод левог угла уста.

Павле је висок 1.63.3 метара; стар 45 година; косе отворено плаве, бркова риђих, очију

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

На дан 19. маја тек. год. у селу Јабучју среза тамнавског, нађен је оглодан костур неког непознатог човека.

Протоколом лекарске секције, утврђено је, да је над овим непознатим извршено убиство, а вођеном истрагом да је из користољубља и да је овај непознати убијен на дан 7. априла тек. год. у вече.

Кривци су по овоме делу пронађени, двојица дело признају, али не знају који је и одакле је убијени.

Како се до данас није могла утврдити идентичност убијеног лица, то се моле све полицијске власти, да преко општинских судова дознаду: да ли је које лице нестало, како се зове, има ли породице, када је из свог места отишло и куда, је ли и где радило, је ли имало каквих путних исправа, уверења и томе подобно?

По признању убица, убијени је могао бити стар 25—30 год. раста је средњег, доста развијен, имао је црне бркове, црну косу, браду је бријао, обрва дугих. Од одећа носио је: један стари гуњ, чакшире од шајака, намуклију гаће и кошуљу од уманје, са челичним дугметима, на грудима малим а на манжетнама великим четвртастим. На глави је имао шајкачу а на ногама ципеле. Носио је сеоске вунене чарапе. Поред овога овај непознати носио је собом једно мало прно четвртасто сандуче, оковано ивицом танким плехом, са ручицом од коже на горњем капку. У истом сандучу нађене су: једне кариране панталоне од материје, једне назувице, једно парче платна, једно шарено парче платна као од цепене марице.

На горњем капку овог сандучета нађене су две уковане хартице: на једној стоји исписано: «краљ. српска царинарница ристовачка Бр. 158» — поштански пакет а на другој «Sofia».

По признању убица, убијени је радио као раденик на некој железничкој прузи; при себи је имао прву књижицу величине као служитељска исправа, и нека уверења, што су они, по извршеном убиству, спалили.

Да би се утврдио идентитет убијеног и сазнала његова породица, треба ове убиство обзнанити на општинским и сеоским састанцима, јер се само на то чека, па да се кривци предаду суду.

Ако би се сазнало које је ово лице, одмах треба делешом извести начелника среза тамнавског на Убу, с позивом на његов акт Бр. 41836.

ПРЕСТАЛА ПОТРЕБА

Живојин Јовановић, трг. каља, чију смо потерницу изнели у броју 31. ухваћен је, те је престала потреба даљег његовог тражења.

НАЗНАЊЕ

Комплети „Полицијског Гласника“ за 1908. и 1909. год., у елегантном тврдом повезу, могу се добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину. Комплекси у меком повезу за 1908. и 1909. год. могу се добити по цену од 15 за једну годину, или оба заједно за 25 динара.